

1 Söndagen efter Trettondedagen

2 Årg. Ev. Luk. 3:15-17, 21-22

I.N.J

"Jesus är min vän den bäste", så sjöng vi i inledningen till vår högmässa i dag, då vi får höra om Jesu dop i floden Jordan. Och det är en passande psalm, som kan hjälpa oss att förstå att Jesu dop inte är en oviktig detalj i evangelierna, utan något som visar oss vem Jesus är och varför han kom till jorden och därmed också vem och vad han vill vara för oss – nämligen vår "vän den bäste".

I det ligger nu inget sockersött och sentimentalt. Jesus säger ju själv till sina lärjungar: *"Jag kallar er vänner"* (Joh. 15:15). Och då har han precis understrukt för dem, att det inte är ett vanligt "kompisskap" utan en vänskap större än all annan vänskap, en vänskap på djupet, som kostar något och pris. *"Ingen"* säger han *"har större kärlek än den som ger sitt liv för sina vänner"* (Joh. 15:13).

För att förstå det, skall vi nu försöka förflytta oss till stranden vid Jordanfloden där Johannes döper. Vi finner oss då själv stående i ett myller av folk och mitt i detta myller, mitt ibland människorna, *där står Jesus själv!* Låt oss dröja en stund vid det! Det är nämligen otroligt viktigt. Faktiskt är det vad den gångna julen har handlat, att Gud blev människa i Jesus. Paulus skriver i Filipperbrevet: *"Han ägde Guds gestalt men vakade inte över sin jämlikhet med Gud utan avstod från allt och antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss"* (Fil 2:6-7).

Jesu dop i Jordan lär oss alltså att Gud gör sig solidarisk med människan. Han *känner med* och *känns vid* sin skapelse – om än den fallit i synd och vänt honom ryggen. I Jesus ställer sig Gud inte över sin skapelse, inte heller utanför den, utan *mitt ibland människorna*. Och det är väl ändå ett budskap att ta till sig? För det betyder ju att Jesus också är *en Jesus för mig!* Ja, *"min vän den bäste"*. För om det är någonstans jag passar bra in så är det faktiskt i den brokiga skara som trängdes kring Johannes döparen vid Jordan. Jag är inte ett skvatt bättre än dem. Jag kan ta dem alla i handen. För till syvende och sist är vi alla människor som har gjort en massa dumheter, som har mycket att bekänna och få förlåtelse för.

Kanske har vi inte förstått vårt behov av frälsning och förlåtelse. Men folket vid Jordanfloden, de hade fattat det. Johannes orädda förkunnelse hade fått dem att inse sitt frälsningsbehov! Och mitt ibland syndarna, där står alltså Jesus! Det kan tyckas vara en konstig plats det, för honom som *"ägde Guds gestalt"*. Och det Johannes säger om Jesus tycks ju tala i motsatt riktning – ingen solidaritet här inte – när det heter att han *"har kastskoveln i handen för att rensa den tröskade säden och samla vetet i sin lada, men agnarna skall han bränna i en eld som aldrig slocknar"*.

Ja, Johannes var en hetsporre! Och han hade sin av Gud bestämda roll att spela i frälsningshistorien. Han förkunnade Guds lag, utan prutmån, i all dess stränghet och konsekvens. Och det var helt rätt. För så beredde han väg för Jesus! Men se, evangelium, det visste han inget om. Åtminstone inte nu. Först senare – när han satt fängslad och *”hörde om Kristi gärningar”* (Matt. 11:2) skulle han inse den fulla innebörden i sina egna ord: *”Se, Guds Lamm, som tar bort världens synd”* (Joh. 1:29).

När Jesus därför ställer sig mitt ibland botgörarna och dessutom låter sig döpas med samma dop som dem – är det något mer än blott och bart en solidaritetshandling. Vore den bara det, kunde det väl sägas vara fint och vackert gjort av Jesus. Men någon hjälp och nytta hade vi ju inte haft av hans dop. Men nu har vi ju det. Dopet i Jordan var nämligen *en invigning* till hans lidande och hans död för vår skull. Jesus offrade sig för oss, gav sitt liv *”för sina vänner”*, för att vi skulle leva, och invigdes för denna sin försoningsgärning genom dopet i Jordan, precis som offerlammet tvättades i vatten innan det offrades i Jerusalems tempel!

Det visar att ånger och botgöring – hur nödvändiga de nu än är – inte kan frälsa någon. Vi kan inte frälsa oss själva. Det behövs något mer! Du kommer väl ihåg hur det står i psalmen:

*Om jag strävar aldrig så
Räcker ej man kraft ändå
Till att lyda helt din lag
Om jag gråter natt och dag
Står dock syndens fläckar kvar
Blott i dig jag frälsning har!*

Ja, så är det! Han som står *mitt ibland människorna* som broder och vän – är så mycket mer än bara människa. Det var väl det Johannes hade på känn när han säger: *”Jag är inte värdig att knyta upp hans sandalremmar”*. Om än Jesus blev *”som en av oss”*, om än han solidariskt ställde sig på vår sida, om än han *”antog en tjänares gestalt”*, så *”ägde han”* dock *”Guds gestalt”*. Och om än han var oss lik i allt, finns det ett stort undantag, och det är synden (Heb. 4:15). Jesus solidariserar sig inte med synden, utan med syndarna. Och syndernas förlåtelse är inte detsamma som syndernas tillåtelse.

Så är det alltså om frälsning det handlar idag, om frigörelse och upprättelse. Från vad? Jo, från det som är syndens ofrånkomliga lön, nämligen döden! Och till vad? Jo till barnskap hos Gud. Inte konstigt då att himlen öppnar sig! Frälsningen är på riktigt, den är något konkret, något faktiskt, något som vi får ta emot, för Jesu skull, alldeles gratis!

Frälsning handlar alltså inte om att trycka ned! Ånger och bekännelse handlar inte om förnedring, att få sin ovärdighet skriven på näsan eller att man skall gå runt och känna sig usel och mindre än ingenting. *"Jag är inte värdig!"*. Nej, i det hade Johannes alldeles rätt. Men poängen med de orden är ju att framhäva vem Jesus är, hans storhet, hans frälsarhärlighet, vad han har, kan, vill och förmår. För hade han inte varit *"starkare än jag"*, som Johannes säger, då hade han ju inte kunnat hjälpa mig eller vara *"min vän den bäste"*!

Men nu kan han ju det! Just därför att han tog dopet av Johannes i Jordan så lever också du under en *"öppen himmel"* – den oförtjänta nådens öppna himmel! Och för hans skull - han som är *"den älskade Sonen"*, så kan du veta att också du är ett barn hos Gud! I Jesus har du en Herre, en Frälsare, en Försonare, en broder! Är det inte underbart att få veta det? Jo, så underbart, att vi måste jubla:

*Jesus är min vän den bäste
vilken like ingen är*

Amen.

Psalmer: 43, 715, 350, 347 1-4, 132 v 2-3.